

นิทาน

บันปัน ติดจอ

นิทานเรื่อง: "ป็นป็นติดจอ"

มีหมีแพนด้าน้อยตัวหนึ่งชื่อ "ป็นป็น" ป็นป็นมีดวงตาที่แป๋วแหว แต่ดวงตานี้มักจะชอบตาดำคล้ำกว่าเพื่อน... เพราะป็นป็นชอบนอนดึก ทุกคืน... หลังจากคุณแม่เล่านิทานจบและปิดไฟ "ฝันดีนะจ๊ะป็นป็น" "ฝันดีครับแม่" ป็นป็นตอบ แต่พอคุณแม่เดินออกจากห้องไป ป็นป็นก็จะแอบหยิบแท็บเล็ตดูใจขึ้นมาเปิดดูการ์ตูนใต้ผ้าห่ม "ขออีกตอนเดียว... อีกตอนเดียว..." แสงสีฟ้าจ๋าๆ ส่องหน้าป็นป็น จนเวลาล่วงเลยไปดึกมาก ป็นป็นดูจนเพลอหลับไปคาแท็บเล็ต เข้าวันรุ่งขึ้น... "ตื่นได้แล้วจ๊ะป็นป็น! สายแล้ว!" ป็นป็นไม่ยอมลุกเลย ร่างกายหนักอึ้ง "ง้อ... ขออีก 5 นาทีครับ" ป็นป็นงอแง เมื่อไปถึงโรงเรียน ป็นป็นก็หา... (หาหาวว)... ตลอดเวลา ชั่วโมงที่ครูกระต่ายสอนนับเลข ป็นป็นก็จำอะไรไม่ได้เลย ชั่วโมงศิลปะ ป็นป็นก็หงุดหงิดง่าย เพลอทำสีหกใส่เพื่อน พอถึงเวลาเล่นตอนเที่ยง เพื่อนๆ ชวนวิ่งไล่จับ ป็นป็นก็ไม่มีแรงวิ่ง "ไม่เล่นอะ... ง่วง" ป็นป็นนั่งซึมอยู่คนเดียว มองเพื่อนๆ เล่นกันอย่างสนุกสนาน "ทำไมวันนี้เราไม่สนุกเลยนะ" ป็นป็นคิด "อ้อ... เพราะเมื่อคืนเรามัวแต่ดูแท็บเล็ตนี่เอง"

เย็นวันนั้น ป็นป็นจึงตัดสินใจเอาแท็บเล็ตไปฝากคุณแม่ไว้ก่อนนอน "แม่ครับ คืนนี้ผมจะนอนเร็ว พรุ่งนี้ผมอยากเล่นกับเพื่อนสนุกๆ ครับ"